

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVIII. ročník číslo 1

leden 2012

SLOVO NA ÚVOD

Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: „Mluv k Áronovi a jeho synům:
Budete žehnat synům Izraele těmito slovy:

***„Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“***

Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám.

Nu 6,22-27

Milí bratři a sestry,

Áronské požehnání, základní forma požehnání, jak se užívalo a užívá v židovství, má kořeny v událostech na Sinaji. Ne ale tak, že by lid dostal Desatero a pak ho s požehnáním šel plnit. Tak to není ani o bohoslužbách, že farář v kázání vysvětlí, co se má dělat a pak lidem požehná, aby to opravdu dělali. Žehnat - to je jedno z přikázání a má stejný cíl, jako cokoliv jiného v Božím plánu - dovést nás do situace, kdy na nás bude Boží jméno a Bůh nám bude žehnat.

Křesťanství není v první řadě etika, ale mystika. Základním kamenem židokřesťanského náboženství je vztah k Bohu. Nebo ještě přesněji: vztah Boha k nám. To je základ, to je kámen úhelný. Boží vztah k lidem. Boží jméno na nás vložené a Boží požehnání nám udílené. Teprve od toho se odvíjí náš vztah k Bohu a ten se pak vnějšně projevuje v tom, jak se chováme.

To podstatné v bohoslužbách se děje na začátku, když začínáme ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého a pak na konci, když je v požehnání na nás vkládáno Boží jméno. To mezi tím - to jak se modlíme, zpíváme, čteme z Bible a vykládáme si, co to znamená - to je omáčka obsahující dílčí praktická rozvedení toho, co to pro nás znamená.

Je na nás vloženo Boží jméno a Bůh nám žehná. To způsobuje, že máme radost a tak ve vstupní modlitbě Boha chválíme a oslavujeme. V kázání hledáme, co máme v životě dělat. V přímluvné modlitbě prosíme Boha o pomoc. To všechno ale stojí a padá s tím začátkem a koncem - totiž že začínáme v Božím jméně a toto Boží jméno je na nás vloženo. Mystika, ne etika! Spojení s Bohem, čerpání z jeho síly, ne pravidla slušného chování - to je křesťanská zvěst.

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě. O Boží požehnání jde v první řadě.

Jákoab a Ezau mají spor o požehnání. Bez něj je i prvorozenectví na nic. U Jaboku Jákoab bojuje s Bohem. Chce jedinou věc: požehnání. Nádvkem dostává nové jméno „Izrael“, „Zápasí Bůh“.

Požehnání je znakem života, který má budoucnost, ve které se není čeho bát. První požehnání dostávají po stvoření světa živí tvorové, pak i člověk. Ten, který nám dává budoucnost, tak tuto budoucnost bude i ochraňovat. Jsme Izrael. Jsme lid, za který bojuje Bůh. Už nemusíme spoléhat na vlastní lstivost, chytrost, úskočnost. Nemusíme spoléhat na to, co budeme dělat, ale na to, že Bůh má k nám nějaký vztah. Opět - ne etika, ale mystika! Ne seznam činností zakázaných a přikázaných, ale trvalý rozhovor s Bohem. Boží vedení a Boží posila, abychom to zvládli a Boží ochrana, aby nás v tomto vztahu nic nerušilo.

At' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv. „Rozjasnit svou tvář“ je hebrejský poetický opis pro úsměv. Bůh, který nám dává život a který náš život bude chránit, to dělá rád. Dělá to s úsměvem. Dělá to z lásky k nám. Už ve Starém Zákoně je Hospodin Bohem milujícím a laskavým. A právě Boží láska, Boží přátelský úsměv – je to, co přijímáme v tomto požehnání. Setkat se s Bohem totiž není žádná legrace. Mojžíš spatřil jen záda Hospodinova a musel si zakrývat obličej závojem, protože se od té chvíle na něj, na Mojžíše, nemohl lid dívat.

At' Hospodin obrátí k tobě svou tvář - a obdaří tě pokojem - dodá hned formule požehnání, protože přes všechna slova o úsměvu by okamžik, kdy se Bůh dívá naším směrem, mohl být spíš děsivý, než dávající pokoj. Je potřeba se naučit vydržet ten Boží pohled. Jde přece o „pokoj“, „šalom“, tedy okamžik, kdy nám nic nebude chybět. Hřích ničí, okrádá. Proto potřebujeme to, o co nás hřích připravil. Tímto přáním Áronské požehnání vrcholí. Okamžik, kdy Hospodin udílí pokoj, to je okamžik, kdy už nic nechybí.

Požehnáním je na nás vloženo Boží jméno. Jsme děti Boží. Usměvavý Bůh nad námi drží ochranou ruku a dává nám to, co našemu životu chybí. S touto jistotou vcházíme do nového roku.

(z novoročního kázání Jaroslava Pechara – celý text kázání je na našich webových stránkách)

V neděli 25. prosince bylo požehnáno

DORIANOVI

synu manželů Mazancových.

OVOCE DUCHA: LASKAVOST

Ga 5, 22. 23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

OVOCE DUCHA JE LASKAVOST

Ještě jednou se vrátím ke 13. kapitole 1. listu apoštola Pavla do Korinta. Hned po trpělivosti napsal apoštol Pavel, že láska je „laskavá“, aby ukázal, jaká že láska musí

být, když už je trpělivá. (1K 13, 4). Trpělivost – to je ten „dlouhý dech“, který máme. Vytrvalost, abychom v závodě v běhu vydrželi, nevzdali to v půlce, ale doběhli do cíle. Ale včera jsme mluvili i o tom, že závod v běhu má svá pravidla. Je možné nedoběhnout proto, že člověk nedodržuje pravidla. Je vytrvalý, chce běžet – ale při běhu švindluje. Tak tu máme „laskavost“, jako lásku v praxi. Jako pravidlo pro ten obrazný „závod v běhu“, kterému říkáme křesťanský život. Tam, kde si nedokážeme moc představit, jak se má láska projevit, když už máme milovat a to navíc ještě dlouhodobě, trpělivě, tak jako první praktický projev je tu právě laskavost, vlídnost.

Pojďme se podívat na nějaký konkrétní případ laskavosti, jak ho máme v Bibli. „David se zeptal: ‚Zdalipak zůstal ještě někdo ze Saulova domu? Rád bych mu kvůli Jónatanovi prokázal milosrdenství.‘ ... Když Mefibóšet ... přišel k Davidovi, padl tváří k zemi a klaněl se ... David mu řekl: ‚Neboj se. Rád bych ti prokázal milosrdenství kvůli Jónatanovi, tvému otci. Vrátil ti všechna pole tvého děda Saula a budeš každodenně jíst u mého stolu.‘ On se poklonil a řekl: ‚Co je tvůj služebník, že se obracíš k mrtvému psu, jako jsem já?‘ ... A tak sídlil Mefibóšet v Jeruzalémě, neboť každodenně jídal u krále stolu...“ (2 S 9, 1–13)

Dokážeme si představit, jak to mohlo svádět Mefibóšeta k tomu, aby v Davidovi viděl uchvatitele trůnu. V případě jakékoliv vzpoury proti Davidovi by jistě našel lidi, kteří by se za něj postavili jako za legitimního dědice trůnu. Laskavé a zdvořilé přijetí, kterého se mladíkovi dostalo u dvora, a stálá vlídnost Davidova ale uchvátily Mefibóšetovo srdce.

Vlídnost, jakýsi nadstandardně přátelský vztah, který by okolí nečekalo – to je laskavost. „Bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ (Ef 4, 32) Od křesťanů se očekává něco víc, než jen standardně dobré vztahy. I v tomto „nadstandardu“ ale existuje další, ještě vyšší stupeň. Jsou to spolukřesťané: „A tak dokud je čas, číňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry.“ (Ga 6, 10) Zvláště pak jsou to spolukřesťané, kteří mají nějaké duchovní problémy. Podobně, jako v případě Mefibóšeta, který kulhal na obě nohy, tak Písmo přikazuje tuto obzvláštní vlídnost směřovat na potřebné. „My silní jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení sami v sobě.“ (Ř 15, 1) „Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce...“ (2 Tm 2, 24. 25)

Vlídnost je vlastnost, která nezůstává bez odpovídající reakce okolí. Právě u laskavosti, vlídnosti se často stává, že se nám vrátí to, jak se chováme k druhým. Jestliže jsme laskaví, je větší pravděpodobnost, že i druzí budou laskaví k nám. Přinejmenším je osvědčená zkušenost, že to funguje naopak – když budeme na ostatní zlí nebo nepříjemní, nemůžeme čekat, že se k nám budou hezky chovat. Právě tak je osvědčená zkušenost, že nevlídný, nelaskavý křesťan je jednou z největších překážek jakéhokoliv misijního působení. Stačí jeden jediný průšvih kdejakého církevního představitele, či jen trochu známějšího křesťana a ti, kdo ho znají, vám to dozajista otlučou o hlavu jako naprosto zásadní argument, kvůli kterému odmítají mít cokoliv společného s křesťanstvím.

E. G. Whiteová řekla: „Kdybychom se před Bohem pokořili a byli laskaví, zdvořilí, soucitní a milosrdní, sto lidí by se obrátilo k pravdě tam, kde je nyní jeden.“ Laskavost, tedy láska v akci. Laskavost, tedy projevování lásky navenek v různé

podobě. Většinou se jedná o drobné činy – to je svědectví, že Duch svatý v nás pracuje, že přemáhá naše sobectví, pýchu, lenost, neochotu vyjít těm druhým vstříc, neochotu přemoci nějakou tu zlobu či vlastní nechut'. A právě tak každý okamžik, kdy se dokážeme na druhé usmát, i když nám zrovna není hej; každý okamžik, kdy vyjdeme vstříc člověku, kterého zrovna nemusíme; každý okamžik, kdy neodsekne a na nějakou tu jedovatost nezareagujeme jinou jedovatostí – to jsou chvíle, kdy skrze nás do tohoto světa přišel kousek toho nejlahodnějšího ovce Ducha svatého.

Amen

JFP

STARŠOVSTVO

Zápis z 722. schůze staršovstva konané v pondělí 9. ledna 2012

Přítomni: Pechar, Drápal, Dus, Bruncko, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Slabý, Stralczyňská, Žilková, Hoznauer; omluveni: Chadima, Zvánovcová

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v únoru tedy 13. února 2012, biblický úvod bude mít J. A. Dus.

Staršovstvo se zabývalo přípravou mimořádného sborového shromáždění k přístavbě kostela, které se bude konat poslední neděli v lednu po bohoslužbách 29.1.2012 od 10:30. V Bráně bude samostatný článek kurátora A. Drápala.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na přípravě a průběhu silvestrovské akce BraníkOpen

Bohoslužby

22.1.2012 (4. v měsíci) A. Drápal

29.1.2012 mimořádné sborové shromáždění k přístavbě

5.2.2012 farář J. Pechar nepřítomen, kázáním poslouží br. P. Novotný, vzhledem k jarním prázdninám nebudou rodinné bohoslužby.

18.3.2012 předběžný termín výročního sborového shromáždění

Zpráva o financích

Adventní sbírka solidarity – odesláno 4000,-Kč

25.12. na bohoslovce a vikariát bylo vybráno a odesláno 3664,-Kč.

Finanční podpora sborové dovolené je plánována jako v minulých letech.

Potvrzení o darech budou k dispozici v kanceláři od začátku února.

Péči Pavla Novotného byly opraveny kalichy a konvice pro Večeři Páně. Bratr Novotný seznámil staršovstvo s průběhem (poměrně složitě) opravy a sdělil i zásady údržby předmětů (konvici pouze vyplachovat, kalichy vytírat). Staršovstvo bratru Novotnému děkuje za čas a nasazení, které této záležitosti věnoval. Podrobnosti budou časem sděleny v samostatném článku, jenž bude uveřejněn v Bráně.

Možnosti zakoupit nové zpěvníky zjistí J. Pechar.

Byly opraveny varhany, ale už dosluhují. Staršovstvo zvažuje, co dále, až doslouží. Jedna z možností je nahradit je kvalitními elektronickými.

Zapsal A. Slabý

PŘÍSTAVBA

O přístavbě našeho kostela bude jednat mimořádné sborové shromáždění v neděli 29.1.2012 po bohoslužbách.

Věnujte, prosím, pozornost článku kurátora A. Drápala, který tvoří samostatnou přílohu dnešní Brány.

NÁŠ KOSTEL

Když se dívám na náš kostel cestou domů, ze Smíchovské strany, vidím v podzimním ostrém slunci výjev jak z manýristického obrázku konce 19 století. Vždyť je to pohled jinde v Praze nevídaný! Řeka se skálou, jejíž sráz lemuje porost borovic. Pod skalou parčík s dětským hřištěm a jako jahůdka na dortu, krajinný akcent ve zlatém řezu toho všeho, stojí skromný dřevěný kostelík. Je to takový kus přírody ve městě, takový relax, snad se chce říct chaloupka, či spíš chata ??? Ano chatička, jen vytáhnout skládací plátěné židličky (ty, kterým vždycky v ohybu praskla látka), rozdělat ohníček a začít opékat buřtíčky. Možná se hodí rovnou natáhnout tepláky a s vědomím morální a vzdělanostní nadřazenosti, nechat odkapávat omastek z úst rovnou do rozkroku.

Branický kostel není víkendová chata. Tak proč uvnitř jak víkendová chata vypadá ??? Prošlapaný jekor v kombinaci s tmavohnědými lavicemi a spoustou dalších drobností skutečně připomíná chaty, které za dob nejtužší normalizace rostly jak houby po dešti.

Představuju si dobu, kdy byly položeny základy našeho kostela a nemůžu se zbavit dojmu, že to byl do jisté míry zázrak. Takovej příslib lepších časů. Přenesme se do poválečných let. Do doby, kdy lidé v Braníku měli ještě v živé paměti zvěrstva, která dělaly jak ustupující německá armáda, tak civilní obyvatelstvo. Do doby plné nového očekávání i velkých bolestí, kdy se mnoho rodin už nikdy nesešlo u jednoho stolu. Psal se rok 1947 a to, co mělo být už za rok historickou skutečností, se zatím peklo v kožených klubových sedačkách a politických kuloárech. Nad naší zemí se stahovala zcela nová mračna. Jen pominul čas jedné totality, přichází nová a stejně krutá. A v této době vzniká na místě zrušeného kamenolomu náš kostel. Na dlouhou dobu poslední církevní stavba v Praze. To už není obraz, který by splňoval požadavky žánrové krajinky, o které byla řeč na začátku. Je to jako když zrno padne na úrodnou půdu. Ta půda může být i hromada vytěženého kamení někde u řeky. Je to jako předznamenání naděje. I přes to špatné, co se stalo.

Vlastně tady jen opakuji to, co každý člen našeho sboru zná. Známe přece historii našeho kostela.

Když si uvědomím všechny tyto souvislosti, tak na náš kostel koukám jako na stavbu, která svědčí o době, ve které vznikla, i o kousku dějin naší země. Svědčí o lidské krátkozrakosti. Ano náš kostel je důkazem toho, že takřka ze dne na den začala doba, která nebyla nakloněna stavbě kostelů. Provizorní kostel, stojící 64 let, hovoří za vše. S tímto dědictvím v podobě našeho kostela je potřeba taky šetrně zacházet. Když to ještě zjednoduším, tak se mi skoro chce říct otřepaná reklamní poučka, že „obal prodává“. Jestli chceme někomu sdělovat evangelium, tak je lepší nechat tepláky, pokapané od buřtů, na chatě.

Lukáš Havlena

VÁNOČNÍ HRA

Tichá noc a bílý den, aneb příběhy tří písniček

Vánoční hra byla krásná, místy i dojemná. Zapojeny byly všechny generace. Ve hře vystupovali andělé, kteří i přes svou křehkost vždy dokázali překazit plány divoce vyhlížejících pekelníků, vesničané, protagonisté tří příběhů o vzniku známých písní, a hlavně děti. Příběhy o písních by nebyly možné bez hudebníků. Naštěstí i těch máme ve sboru dost. A máme i Tomáše Bedrníka, který má s dirigováním již dlouholeté zkušenosti. Autorka a režisérka hry – Lída Holá – už také není nováček. Kulisy profesionálně zvládla Maruška Havlenová. A fotodokumentaci Jiří Kutina. Škoda, že se do Brány vejde jen nepatrná část jeho krásných obrázků.

V tuto chvíli ještě pekelníci, kteří chtějí zabránit lidem, aby se modlili a zpívali, mají velké sebevědomí

AMBROŽ MILÁNSKÝ A PÍSEŇ „UŽ SVÍTÁ JASNÝ NOVÝ DEN“

Správce provincie
Ambrož
v akci

křest
Ambrože
a
modlitba

Můj pán Ambrož, na toho já nedám dopustit...
A jak je moudřej! I sám císař si k němu chodí na radu.

Ambrož (*modlí se*): Bože, prosím, dej mi trpělivost a pokoru, posiluj mě v mém údělu, veď mě svou cestou tak, jak chceš ty, ne já...

Myrtha: Bratře, ty ještě nespíš? To tu takhle sedíš celou noc?

Ambrož: Nespím, nemůžu spát. Taková tíha je na mě uvalená. Tíha rozhodování, tíha vládnutí. Často přemýšlím o tom, kdo jsem já, abych soudil i mocné tohoto světa, rozhodoval o tom, co je správné. Rozumíš mi, sestřičko?

Myrtha: Já vím, Ambroži, já vím... Každý neseme kříž, který nám Bůh dal, a ty holt neseš kříž moci.

Ambrož: To jediné, co mi dává sílu, je modlitba... A taky píseň.

Myrtha: Ale teď už, prosím tě, pojď spát. Potřebuješ si odpočinout, sedíš tu a přemýšlíš celou noc. Vždyť už venku skoro svítá! A bude jasný, bílý Boží den...

Ambrož: Už svítá? *Zamyšleně:* Hned půjdu, sestřičko. Jenom si tu ještě něco napíšu...

Ambrož si sedne a píše. Nad ním stojí z jedné strany anděl, z druhé Ponrava. Každý mu do ucha napovídá něco jiného.

Ambrož (zamyšleně): Už svítá jasný, bílý den...

Ponrava: já pyšnou mocí opojen

Anděl Imariel: ...já k Bohu v duchu pokorném

Ponrava: ...si přeju má se vůle staň

Anděl Imariel: ...se modlím Tvá se vůle staň

Ponrava (rozmáchne se pyšně rukou): ...ať moc mi dáš a světa lán...

Anděl Imariel: (sepne ruce): ... bud' Ty má stráž, bud' ty můj Pán...

Ambrož (nejdřív potichu, pak rozhodně a nahlas): ... Bud' Ty má stráž, bud' ty můj Pán... bud' Ty má stráž, bud' ty můj Pán!

JOHN NEWTON A PÍSEŇ „ÚŽASNÁ MILOST“

John Newton, kapitán námořní lodi s otroky

Co pořád máš, Tomáši?

Co mi naloží, to vozím Otroci to jsou, ne lidé ...

Až velká bouře změnila jeho život. Padl na kolena a prosil Boha o milost.....
později se stal kaplanem

John zamyšleně píše:
„Jak hluboké mé zoufalství,
co peklo je, teď vím,
můj hřích se stal mým
osudem a strašným
prokletím...“

Mačká napsaný text.

Ne, takhle ne.

Vstane a nahlas říká:

**„Jak úžasná je milost tvá,
jež je mým spasením,
já ztracen byl,
teď cestu znám,
dřív slepý, teď zas zřím.“**

UČITEL FRANZ GRUBER A FARÁŘ JOSEPH MOHR A PÍSEŇ „TICHÁ NOC“

Farář: myši nám v noci prožraly měchy a varhany jenom sípají...

Učitel: No, to je nadělení.

Hansíčku, honem utíkej k řezníkovi (hraje na harmoniku). A ty, Toničko, doběhni ke krejčímu (píská na flétnu) a truhlářovi (vyhlášený basista) a vyřiďte jim, aby sem honem přišli.

Nepřišli ...

Učitel: Pan farář mi dal úkol, musím složit hudbu na půlnoční.

Učitelová: Tak dětičky, slyšely jste to? Musíte nechat tatínka pracovat ... s něčím si hrajte a buďte pěkně tiše.

Wolfi: Ale s čím si máme hrát, mami?

Učitelová: S čím, s čím? Přece s políčkama! Tamhle u kamen jich máte celou hromadu.

Farář: A teď vám tady pan kantor zahraje jednu zbrusu novou vánoční písničku! Všichni se otočí na učitele, který si sedne na židli a vezme kytaru. Hrábne do strun, ale ozve se nepřijemný kvílivý zvuk – podobný, jako na začátku.

Učitel (s kytarou): A jejejeje... Nezahraju! Odloží kytaru, Chytne se za hlavu, zoufale: To je smůla, to je pech! Zrovna teď mi musí prasknout struna... Co teď? Teď už mi snad můžou pomoci jenom andělé!

Andělé vystoupí zpoza lidí.

Anděl Ezrael: Pomůžeme!

Anděl Imariel: To víš, že ti pomůžeme. Ale pod jednou podmínkou!

Anděl Galadel: Musí nám přijít na pomoc i děti. Jsou tady nějaké děti?

Anděl Imariel: Jestli ano, ať jdou honem sem!

Nejmenší děti po písničce 4 potichu prošly venkem, byly schované za dveřmi, teď běží hlavní chodbou kostela, hrnou se po schodech na podium. Andělé jim pomáhají.

Děti: Tady jsme! Tady jsme!

Učitel (dojatě): No teda, děti, ještě že vás tady máme! Honem sem všichni pojd'te!

A učitelským tónem pokračuje: Tak, pěkně se postavte, narovnejte se a s chutí do toho! A pořádně otvírat pusy, jak vás to vždycky učím: A vy dospělí jim taky pomozte!

Písnička Tichá noc
(všichni zpívají bez hudby):

***Tichá noc, přesvatá noc.
Anděl vše jal v svou moc,
půlnoc odbila, město šlo spát,
zdřímli dávno i pastýři stád,
jen Boží láska ta bdí,
jen Boží láska ta bdí...***

Na konci bylo poděkování všem, kdo se hry zúčastnili – aktivně i pasivně

*autorka dostala kytku,
účinkující keramický
zvonek – andělíčka
a medaili, které vytvořila
Milana Pincová
speciálně pro naši
vánoční hru.*

PŘÁNÍ OD ELIŠKY

Drazí přátelé,

posílám dokument, ve kterém shrnuji svoji roční službu v Banja Luce. Je určen především těm, kteří neměli možnost přijít na prezentaci, která proběhla v listopadu v kostele ČCE v Braníku. V dokumentu se vracím ke všemu, co se událo, a pokouším se o hodnocení, do jaké míry se podařilo dosáhnout cílů, které jsme si na začátku v pracovním týmu stanovovali.

Tímto dokumentem bych ráda uzavřela svou službu v Banja Luce a poděkovala vám všem, za vaši spoluúčast.

Modlím se, aby vám Bůh žehnal v celém dalším roce, abyste měli všeho dostatek a navíc i nadále mohli být požehnáním pro druhé kolem sebe.

S pozdravem, Eliška

Zpráva je k nahlédnutí v kanceláři, případně na webových stránkách našeho sboru:
http://branik.evangelnet.cz/download/Rok_v_Banja_Luce.pdf

PODZIMNÍ PODZEMÍ

Možná jsme chtěli zase pomoci. Možná jsme se chtěli podívat na nová místa. Ale určitě nás zajímalo, kam jsme se v ten pátek dostali. Bylo nás tentokrát mnohem méně, stačila nám dvě auta. Útočiště nám opět poskytla základna jeskyňářů. A druhý den vzhůru (nebo dolů?) pod zem, znovu do Lapače. Šel jsem na to chytře. Půjčil jsem si děravý overal a vyšší, také děravé, holínky. A blbou přilbu – nedržela na ní svítilna. Takhle příště tedy ne. Už na začátku jsem si nabral vodu do boty (ale nebyl jsem v tom sám). A pak nás čekala práce. Jeskyňáři se rozhodli vyčistit jinou chodbu, a to nejprve tzv. hydrotěžbou, to je vymýváním jílu tlakovou vodou (to zase musí být člověk zráchaný) a ten zbytek vynosit v kýblech. Nejprve putují kýble a kýble s vodou, kterou nešlo odčerpat, a potom konví. Míjí nás jiná skupina na výletě. A my makáme a makáme. A kdesi nad námi svítí slunce a je nádherný den. To je dobré vědět. Chodbička se trochu prodloužila, ale žádný světový objev se tentokrát nekoná. Snad příště. K vyvěrání to jsou 4 km vzdušnou čarou ... Vylézáme do tmy, převlékáme se a vzhůru – do hospody. Večer se na základně zastavil Kocour, nestor Moravského krasu a zkušený jeskyňář. Bylo o čem si povídat. Pozdě večer se jdu projít, podívat se z chaty a dlouho se procházím po louce zalité měsíčním svitem. Prostě nádhera.

Ráno je opět nádherně, ale nám je to platné ... Našel jsem si lepší overal, holínky neděravé a přilbu, na které mi drželo světlo. Tentokrát nás čeká jeskyně Spirálka. Po žebříku šachtou, sešup a další žebříky dolů propastí. Nedívat se pod sebe. Celkem to dělalo přes šedesát metrů. Máte závratě. Dole je sifonem propojení s Pikovou dámou. Ne, koupat se nebudeme. O kus dál nás čeká

podpisový domek - asi jediné místo, kde člověk může zanechat něco na památku. Údajně tam jsou i podpisy objevitelů. Ale ta cesta ... Dolů to šlo samo, ale nahoru mě museli tahat. Ti zdatnější to vylezli sami. Na dalším místě si musím šplhnout a pak traverzovat po laně (Opět, nedívat se pod sebe), dále šikmou plazivkou vzhůru – a pak zase zpátky. Tady jsme ocenili suchý podzim. Hladina klesla a můžeme se procházet místy běžně zaplavenými. Míjíme se s další skupinou. Ještě jeden žebřík, pak další a jsme nahoře. A všude kolem krápníky. Klenotnice. A to je vlastně všechno. Po žebřících znovu nahoru na světlo, převléct se, vrátit půjčené věci a na jídlo do Jedovnice. Hádejte, jestli se tentokrát Aleš vsadil, že tohle holky nesní ... Tahle sázka už asi nepadne.

A domů.

Milan Bareš

TURISTÉ

Milí turisté a turistky,

snad jste si už odpočinuli od svátečních shonů a máte chuť zase trochu rozhybat tělo a společně pobýt. Pro dobré počasí nabízím trasu, kterou vymyslela Zdena Kučerová (a já jsem si ji prošla o Silvestru s naším ústavem), totiž ze Satalic po čerstvě instalované a naučnými tabulemi doplněné žluté značce oborou, starou alejí a údolím potoka do Vnoře (cca 3 km po rovině, moc hezká cesta).

Pokud by přšelo, ba lilo, mohli bychom zajít za příjemnou kulturou na Pražský hrad, do kláštera sv. Jiří, na obrazy 19. století. Od tramvaje přes Nový Svět je to kousek a podívali bychom se zase na místa, která tak často nevidáme.

Čtvrtá neděle v lednu připadá na 22. den v měsíci, tak si ho rezervujte, ať se sejdem v co největším množství – v kostele po nedělních bohoslužbách.

Všechny vás zdraví a z Poděbrad mává

Lenka

BRANÍK OPEN

Poslední večer v roce jsme po bohoslužbách zůstali v kostele (tedy, někteří).

Hodně se zpívalo a hrálo na všechny možné i nemožné hudební nástroje, také jedlo, povídalo s těmi, na které nebyl během roku čas, i s těmi, kteří využili toho „Open“ a přišli zcela nečekaně, jako mladý pár z Dittersdorfu a kanadský misionář. S velkým zaujetím se hrály různé hry.

Pro děti se každou celou hodinu vyhlášovala „půlnoc“. Všichni se vyhrnuli ven a už se ozývaly rány. Výbuchy našich rachejtlí byly údajně vidět až ze smíchovské strany Vltavy.

RČ

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně

Úterý 17,45 modlitební setkání

18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení katechismu

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(nepravidelně)

Pátek 16,00 dorost (děti 8-12 let)

úřední hodiny faráře

Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Slovo na úvod – Aronské požehnání	2
Požehnání Dorianovi	3
Ovoce Ducha: Laskavost	3
Staršovstvo	5
Přístavba	6
Náš kostel	6
Vánoční hra	7
Přání od Elišky	14
Podzimní podzemí	14
Turisté	15
Braník Open	15

obrázek na titulní stránce: brána v Irsku,
foto Romi

Tak vloží mé jméno na Izraelce

a já jim požehnám

Nu 6:27

BRÁNA

XVIII. ročník, číslo 1, LEDEN 2012

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037
<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba